Cristian Koncz
ROCHIA FETIŢEI CU BULINE ALBASTRE

Robia disciplinei cazone îl obliga la gesturi de automat. Chiar dacă nu făcea decât să aşeze nişte mărunţişuri personale într-o valiză. Gânduri departe, răzleţe. Şi, deodată, sunetul telefonului aşteptat şi vocea superiorului, neutră:
- Eşti gata, Rodriguez? Maşina lor te aşteaptă la poarta 2.
În ultimii patru ani avusese cinci contractei. Numai trusturi din top. Cel de acum părea ceva serios, chiar şi prin prisma duratei. Şi asta fără a pune la socoteală că solicitantul era Agenţia Naţională. Cine ştie, poate sosise momentul aşteptat...

Clădirea laboratorului era înconjurată de o vegetaţie luxuriantă. Privită de departe, aducea cu hacienda bunicilor săi. Însă majoritatea instalaţiilor erau subterane, ca în orice bază respectabilă din vremea Războiului.
Zăbovi ceva timp în camera-filtru. Ieşind, zări două siluete la capătul coridorului. Din mers, adoptă o ţinută adecvată momentului, plus mimica aferentă. Urma sceneta "Întâlnirea cu noii şefi". Două-trei fraze protocolare, tocite deja de atâta uz. Două nume de yankei de Agenţie, asociate unor burţi şi chelii respectabile, cu aere de înalţi funcţionari. Bănuia că pe ăştia doi o să-i revadă numai în cazul că o dădea în bară. Altfel reuşita îi rotunjea contul şi, în acelaşi timp, îl scutea de tandreţurile de despărţire.
Supravieţui momentului şi se îndreptă spre biroul unde se afla restul echipei. Trupa mercenarilor în domeniu era mică. Felia de tort era întotdeauna destul de mare încât întâlnirea pe acelaşi contract să fie motiv de bucurie. Trifonov sau bătrânul Kato poate sunt deja aici.
În încăpere, un bătrânel uscăţiv explica ceva unor tineri mirosind de la o poştă a Harvard. Intuise bine, era Kato.
- Te aşteptam, Rodriguez. N-am mai lucrat împreună de câţiva ani buni, pe când erai un învăţăcel, ca domnii aici de faţă.
Păreau copii buni, iar dacă trecuseră prin sita lui Kato însemna că sunt mai mult de atât.
*
Un moment, liniştea stărui în încăpere după plecarea asistenţilor. Aştepta ca bătrânul să înceapă. Kato avea un fel anume de a-şi expune ideile pe un ton molcom, ca un bunic.
- După cum ştii, Carlito, ai fost chemat să faci ce ştii mai bine. Nu cunosc un hacker viral mai bun ca tine. Am făcut amândoi pact cu diavolul prin laboratoarele de arme bio din toată lumea. Ni s-a dat o treabă, am făcut-o, fără să ştim dacă lucrăm la o armă sau la antidotul ei. La urma urmei, sunt tot viruşi, chiar dacă unii strică şi alţii repară.
Bătrânul rămase fără vorbe, continuând parcă monologul în gând.
- Scuză-mă, Kato. Agenţia are proiectanţii ei...
- Avem ceva de demontat. Gângania ce trebuie dresată nu e una obişnuită. N-am reuşit să aflu de unde vine. Oficialii nu ştiu sau nu vor să ne spună. Ca structură, n-ar fi cine ştie ce, dar comportamentul... Dacă virusurile ar fi sexuate, ăsta ar fi o femeie. Una dată dracului.
- Vorbeşte-mi de markeri, zise Rodriguez, brusc curios.
- Răbdare! Partea interesantă abia acum vine. Ştie oricine că viruşii schimbă material genetic cu celula parazitată, în momentul replicării. Gângania asta culege genele altor viruşi. Selectează şi copiază. Face ce faci şi tu. E un hacker, Carlito, e cel mai bun hacker viral pe care l-am văzut. Unul dintre intronii săi terminali joacă rol de cheie universală. Fie ADN, fie ARN virus. La prima vedere acţionează aleator. Un lucru e sigur: învaţă, dar nu aplică ce a învăţat. Deocamdată...
- Interesant, n-aş fi crezut că mutanţii mei vor evolua aşa repede...

- Cum? Ce vrei să spui? Kato era perplex.
- Vreau să spun că nu mă aşteptam ca micul meu experiment să ajungă în ograda Agenţiei. Anul trecut am avut un contract în China, direcţia Control Demografic, ştii şi tu murdăriile de care se ocupă. Voiau o tulpină derivată de urlian, care să mai scadă spermatogeneza găibiorilor. Numai temporar, vreo 4-5 ani. Ei bine, le-am dat ce doreau. "Şi aici, în centrul structurii, ce e?" m-au întrebat. "Un rest extronic pentru stabilizare în celula gazdă." Au înghiţit găluşca, testele preliminare au fost bune şi l-au răspândit cum ştiu ei. Dacă îmi amintesc bine, l-au inclus şi într-un preparat pentru creşterea potenţei, căruia îi făceau reclamă de dimineaţa până seara pe posturile naţionale. După cum bănuieşti, restul ăla extronic era mutantul meu. La momentul potrivit, s-a dezlipit şi dus a fost. Răspândire aeriană, rezistenţă mare în mediul extern.
Rodriguez observă îngrijorarea lui Kato. Vocea i se înăsprise:
- Te credeam un profesionist, Carlito. Experimentele pandemice sunt interzise de la atacul Bio-Jihadului în Colonii. O simulare ţi-ar fi fost de ajuns. Agenţia n-ar fi mirosit nimic. Te răfuieşti cu cineva anume sau te joci de-a Dumnezeu?
- Eroare, profesore. Gângania e prea deşteaptă ca s-o ţii în lesă. Viteza de schimb a informaţiei şi culegerea aparent aleatoare ar da peste cap orice simulare. Şi agenţia tot ar fi aflat. Le-aş fi spus eu. Am nevoie de ei pentru ca planul să reuşească. Şi acum, mă adresez înalţilor funcţionari ce ascultă în direct discuţia noastră:
Domnilor, experimentul trebuie să meargă până la sfârşit. La capătul lanţului de mutaţii este simbiontul perfect adaptat organismului uman. Ceea ce va părea un cromozom în plus nu va fi altceva decât cel mai sofisticat sistem antivirus. Mutantul meu, anexat pe veci genomului uman. Ultimele date confirmă ipoteza că evoluţia nu se va opri aici. Simbioza ideală implică conştientizarea relaţiei dintre cele două entităţi, dând naştere unui organism nou, adaptat condiţiilor de mediu...
*
- Ce facem cu individul ăsta? E nebun de-a binelea.
- Fabulaţii inofensive. Oamenii noştri au verificat. Nu avea tehnologia necesară. Poate l-a descoprit întâmplător. Ca şi noi. Contractele anterioare îl recomandă ca un profesionist ahtiat după câştig. Psihiatrul nostru spune că ar putea fi o psihoză latentă, decompensată la stres. Delir megaloman.
- Rezolvarea e simplă. Rodriguez la balamuc, Kato la pensie. Bătrânul nu va relata nimănui nimic. Îl avem la mână cu o chestie mai veche.
- Şi mutanţii?
- Renunţăm deocamdată la proiect. Nu pot fi controlaţi. Avem în faza finală o tulpină de neo-honţa cu selectivitate de genotip. Oamenii noştri sunt imuni. Civilii - la fel. În zece zile, pacificăm jumătate de continent.
- Aţi analizat eventualitatea ripostei?
- Şansele sunt minime...
Cei doi birocraţi se despărţiră mulţumiţi.
*
Fetiţa alerga prin ierba înrourată. Ajunsă în faţa intrării, introduse cartela în fantă. Uşa grea a buncărului se urni şi fetiţa păşi în faţa unui vizor. De partea cealaltă, un bărbat cărunt îi făcu semn să se apropie de microfon.
- Bună dimineaţa, bunicule Carlito! Ce mai faci?
- Bine ai venit. Ceva nou în tabăra de cercetaşi?
- Totul e O.K. Într-o săptămână, tremină de decontaminat zona. Uite, petele astea albastre le am de ieri. Ştii şi tu, capcanele bacteriene le deschidem cu mâinile goale. Până dispar, o să port rochiţa asta, mi-a dat-o prietena mea, Consuela, că se asortează cu petele... Nu mai pot rămâne, bunicule, avem treabă.. Şi nu mai fi supărat. În trei săptămâni, terminăm peste tot şi

deschidem buncărele. Bunicii şi bunicuţele vor putea ieşi iar la plimbare. Ca în zilele lor bune dinainte de Atac.